

Sue Bentley

Varázslatos kiscica

NYÁRI CSODA

Delfin
KÖNYVEK

Lisa nem igazán lelkes, hogy az egész nyarat vidéken kell töltenie a nagynénjénél. Úgy érzi, magányos lesz, és hihetetlenül unatkozni fog majd. De amikor elindul, hogy felfedezze a nagynénje udvarát, egy kicsi narancsvörös cicát talál a fészkerben. Lisa máris jobb kedvre derül. De az igazi meglepetés csak ezután jön: ez a kismacska egyáltalán nem átlagos...

„Imádom a kiscicákat, a nagyimnál a kertben három macska is van, én is nagyon szeretek velük játszani.”

Máté

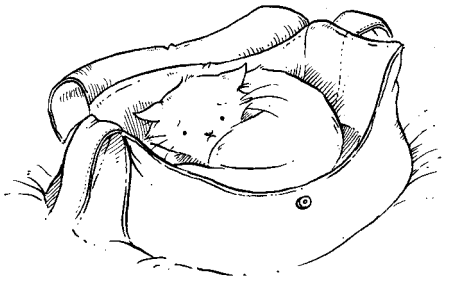
„Anyukám azért vette meg ezt a könyvet, mert engem is Lizának hívnak. Olyan mókás, mintha tényleg rólam szólna a történet.” **Liza**

Sue Bentley

Varázslatos kiscica

NYÁRI CSODA

— részlet —

★ 1. fejezet ★

Lisa Morgan felsóhajtott, amikor a vonat megállt. Long Brackby állomásának nem volt váróterme, csak egy faperonja, ahonnan néhány lépcsőfok vezetett le az útra. Körülötte kilométereken át csak a mező látszott.

– Klassz! Kidobtak a semmi közepén – morgolódott. – Nagyon köszönöm anyu és apu!

A szülei üzleti ügyben Amerikába utaztak, de Lisát nem vitték magukkal. Úgy határoztak, hogy Rose nénikéjével marad, akit a lány kisbaba kora óta nem látott.

Lisa végignézett a peronon. Látott egy fonnott hajú nőt, aki repdeső ruhában sietett

felé. Összeszorult a szíve, ugyanis Rose néni a jelek szerint egy öreg hippi volt...

Lefogadom, hogy furán vélekedik az ételekről – szomorkodott Lisa, mivel azonnal elképzelte, hogy kénytelen lesz babot, salátát és nyers répát enni.

Lelki szemei előtt már látta is magát gyengén és sápadtan. Az a szüleinek pont jól jönne, nem?

A hippi asszony elmosolyodott. Elsietett Lisa mellett, és felugrott a vonatra.

– Pfú! – sóhajtott Lisa megkönnyebbülten, de egy kicsit csalódottan is.

Egész megkedvelte a gondolatot, hogy a szülei bűntudatot éreznek majd, amiért nem vitték magukkal.

Ekkor azonban kiáltást hallott.

– Helló, Lisa! Itt vagyok!

Vékony, hullámos barna hajú nő kapott fel a peron lépcsőjén. Farmert és sárga pólót viselt. Integtetett Lisának.

A kislány visszaintegetett.

– Bocs, hogy kicsit késtem!

Rose megölelte Lisát, aztán kartávolságra tartotta magától, és alaposan végigmérte.

– Egek, milyen magas vagy egy tízéveshez képest!

– Mindenki ezt mondja – dohogott Lisa.

– Apa szerint rá ütöttem.

– Azt hiszem, igaza van. – Rose kedvesen mosolygott, a szeme csillogott. – Annyira

jó, hogy itt töltöd a szünidőt! Így rendszeren megismerhetjük egymást!

Lisát felvidította Rose szívélyes üdvözlése, de még nem akarta elengedni a rosszkedvét.

– Nem akartam idejönni. Anya kényszerített, hogy nálad lakjak.

Rose meglepetten nézett rá. Kezébe vette Lisa bőröndjét.

– Hát, akkor majd teszek róla, hogy jól érezd magad. Long Brackby talán nem ér fel Amerikával, de sok mindent nyújthat. Gyere! Menjünk haza!

Lisa követte a nagynénjét le a lépcsőn. A parkoló üres volt.

– Valaki ellopta a kocsidat? – kérdezte aggodva.

– Jaj, dehogy, Matilda ott van! – mutatott Rose a széles mező túloldalára. – Attól tartok, cserbenhagyott. Ezért késtem.

Lisa a nyakát nyújtogatta. Csak egyetlen piros autó lekerékített tetejét látta a sövé-

nyen túl. Mintha vagy száz kilométerre lett volna.

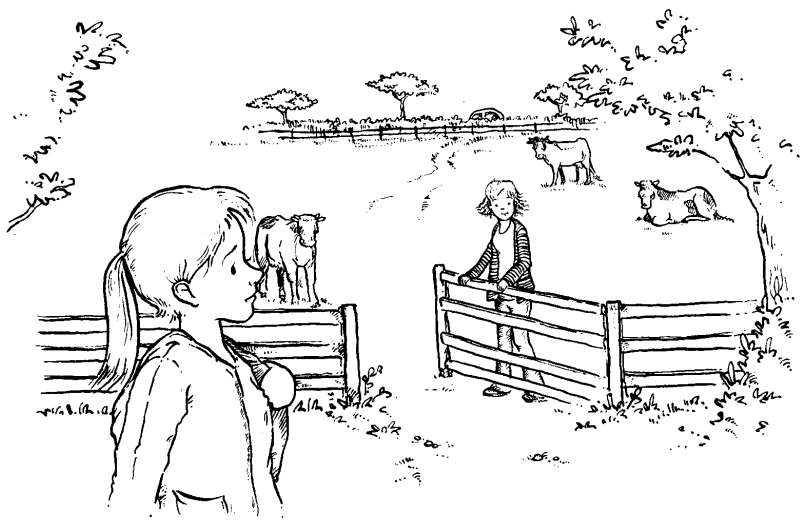
Lisa arcát látva Rose elmosolyodott.

– Csak egy rövid séta. Biztosan jólesik kinyújtóztatni a lábad két óra vonatozás után.

Rose kinyitotta a nagy fakaput, és kilépett a mezőre.

Lisa idegesen lelassította a lépteit, mivel volt ott egy csomó hatalmas, fekete-fehér tehén.

– Nem fognak megkergetni minket? – kérdezte.

– Akkor nem, ha mi sem kergetjük meg őket – viccelődött Rose. – Csak kövess! Nem lesz bajod.

Becsukta maguk mögött a kaput, és elindult. Pár méter után azonban Rose hirtelen megállt.

– Jaj, nézd csak, milyen szép! Réti kakukkszegfű – mutatott egy nyaláb rózsaszín vadvirágra.

– Ó!

Lisa majdnem nekiütközött a nagynénjének. Aggódva figyelte a teheneket. Az egyik majdnem akkora volt, mint egy busz, és meredten bámulta őt. Lisa biztosra vette, hogy bármelyik pillanatban rátámadhat. Rose újra elindult.

– Lisa, jobb, ha vigyázol a... – kezdte.

Lisa lába belesüllyedt valami puhába és büdösbe. Megcsúszott, és majdnem elesett.

– Fúj! Ez undorító!

– ...tehenlepényekkel – fejezte be Rose.

– A cipőm! – panaszkodott Lisa. – Tönkrement!

Rose elhúzta a száját.

– Jaj, ez csak egy kis kaki. Ha hazaérünk, lemoszuk slaggal. Jó, hogy nem csúsztal meg, és ültél bele.

Lisa dühösen nézett Rose-ra.

– Ha-ha-ha – motyogta.

Lisa lepillantott a cipőjére, és fél lábon ugrálva próbálta letörölni a talpát a fűben. Amikor felnézett, azt látta, hogy Rose már majdnem a mező túloldalán jár.

– Várj meg! – kiáltotta rémulten, majd átszáguldott a mezőn és a kapun.

Kizárt dolog, hogy itt marad a tehenekkel, hogy azok emberi palacsintává tapossák.

Rose elsétált a kocsijáig.

– Megjöttünk. Üdvözöld Matildát!

Rose Volkswagen bogara feketére és paradicsompirosra volt festve. Úgy nézett ki, mint egy hatalmas, viharvert katicabogár.

– Te... jó... ég! – suttogta Lisa. – Ez az öreg izé elindul egyáltalán?

– Kérlek, ő egy hölgy! – javította ki Rose. – És igen, Matilda egy kis pihenés után mindig beindul – jelentette ki, majd felnyitotta a motorháztetőt, ami igazából a csomagtartó volt, és betette a kislány bőrröndjét.

Amikor mindketten beültek, Rose beindította a motort.

– Hurrá! Elsőre! – kiáltotta.

Lisa akaratlanul is elmosolyodott.

Pár perccel később megálltak egy szép ház előtt. A mézszínű kőfalakon mindenfelé fehér rózsák kúsztak.

– Hagyd a cipődet a bejárati lépcsőn, később majd letisztogathatod! – mondta Rose.

– Gondolom, jólesne egy pohár innivaló.

– Igen, kérek szépen!

Lisa követte a nagynénjét a konyhába. Nagy vaskanna állt Rose tűzhelyén. Volt ott egy mély mosogató, egy faszekrény, de se mosogatógép, se kenyérpirító, se mikró.

– Mit adhatok? – kérdezte Rose.

– Egy kólát kérek szépen – felelte Lisa.

Rose a homlokát ráncolta.

– Attól tartok, csak limonádém van. Házi. Van kedved megkóstolni?

Lisa elfintorodott, de majdnem szomjan halt, úgyhogy elfogadott egy pohárral. Ivott belőle egy kis kortyot. Nem volt olyan rossz, mint várta.

– Gyere! Körbevezetlek.

Rose bement egy szobába, amit beragyogott a délutáni napfény.

Lisa észrevett egy kanapét, amin nagy, foltvarrott párnák heverték, és rengeteg könyvespolc is volt a szobában.

– Az ott a műhelyem – mutatott Rose egy nyitott ajtó felé.

Lisa belesett. Polcokat látott, összehajtogatott anyagokat és befőttesüvegeket, amelyek tele voltak színes gyöngyökkel és gombokkal.

– Mintha anya azt mondta volna, hogy művész vagy...

– Textilművész vagyok – nevetett Rose.

– Foltvarrott takarókat és faliszőnyegeket készíték.

– Ó! – felelte Lisa. Ez nagyon unalmasan hangzott. – Az emeleten mi van?

Rose elmesélte, hogy ott két hálószooba található. Az egyik az övé, a másikat pedig Lisa fogja használni.

– Kicsit kicsi, nem? – kérdezte Lisa.

Biztosra vette, hogy Rose egész háza beférne a szülei londoni lakásának nappalijába.

– Én szívesebben nevezem otthonosnak – mosolygott Rose. – Nekem pont megfelel. De miért nem ülünk le meginni az italunkat, mielőtt megmutatnám a szobádat?

– Oké – vont vállat Lisa, majd lezúttant Rose rozoga kanapéjára. Valami nem stimmelt a szobával. Döbbsenten jött rá, hogy mi.
– Nincs tévéd!

– Én nem szoktam bámulni azt a dobozt. Mindig sok a dolgom – magyarázta Rose.

Lisa szóhoz sem jutott. Nem ismert *senkit*, akinek nem volt tévéje.

Rose az unokahúga elszontyolodott arcára pillantott. Kuncogott.

– Van egy régi készülék a szekrényben. Előszedem neked, ha szeretnéd.

– Nekem mindegy – vont vállat Lisa.

Öt perc múlva Rose belépett egy kis fekete-fehér tévével a kezében.

– Tessék!

Lisa csak bámult.

– Ezen csak négy csatorna van!

– Mennyinek kellene lennie? – ráncolta a homlokát Rose.

– Nem tudom, de nálunk otthon legalább harminc van.

– Komolyan? – képedt el Rose. – Mivel töltenek meg annyi csatornát? De ha nem kell...

– De, kell! Kell! – vágta rá Lisa gyorsan.

Nézte, ahogy Rose bedugja a tévét. *Nincs mikró, a tévének pedig egy múzeumban lenne a helye... Ez a nyaralás kész rémálom lesz* – gondolta.

